

Pasvalio Petro Vileišio gimnazija

Vilma Magelinskaitė
3e klasės mokinė

**PASVALIO MARI AUS KATILIŠKIO VIEŠOSIOS
BIBLIOTEKOS KONKURSUI**

Eilėraš čiai

Darbo vadovė
mokytoja R. Grubinskienė

Pasvalys
2006

Vilma Magelinskaitė

Aš

Vienišas lauko karys –
Praradęs Dievo malonę.
Bejėgiškai siekiantis,
ieškantis saulės šviesos
miglos apsupty.
Apkurtęs nuo švilpiančių kulku,
sužeistas,
spiegiantis iš skausmo.
Užmarštin nusinešęs
Pavasario žiedus,
savo vaikystės
takus.
Vienišas lauko karys,
be meilės ir šilumos – – –

Vilma Magelinskaitė

* * *

Aš eisiu ant pirštų galiukų,
kad nepalikčiau nei
mažiausios žymės ant
pavargusios žemės.
Aš kvėpuosiu tyliai tyliai,
kad visi išgirstų,
kaip liūdesiu žaidžia
rudeniniai lapai.
Aš piešiu savo spalvotą,
voratinkliais ir vaivorykštės juostom
apsipainiojusį gyvenimą,
kad lietums būtų
ką veikti...

Vilma Magelinskaitė

* * *

Ištrinsiu tavo šypsena,
sunaikinsiu tavo žvilgsnį,
sudeginsiu tavo beprasmes raides.
Su šaknim išrausiu, kaip
piktžoles, tavo balso stygas.
Išmatuosiu tave ir padalinsiu
iš milijono su matematine
šaknim.
Viską padarysiu,
kad išnyktum tu.
Išnykčiau aš.
Kad vėjas išpūstų
dulkes.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Gainioju šaltą vėją
savo kambary!
Išjungsiu šviesą,
gal išnyks?
Išnyko...
Bet atskrido naktis.
Paskambinsiu mėnuliui
telefono bangom.
Pasiskūsiu, kurgi jis?!
Užimta, neatsako.
Užsimerkiu, dainuoju
su naktim.
Kol išaušta.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Šalto pieno
varpuose
nuaidi giesmė.
Debesų viršūnėmis
prabėga džiaugsmo
banga.
Mažiems žmonėms
džiaugsmo ašaros.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Juoda kava
su šlakeliu pieno
ir cukrumi.
Pieniškas šokoladas
su įdaru.
Pirštinės – rankoms,
Pūkinė pagalvė –
man.
Labanakt.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Nukryžiuokit mane.
Prikalkit prie kryžiaus
ir leiskit numirt,
kad iš tikrųjų
nebenorėčiau mirt.
Parodykit tik juodą,
Kad norėčiau tik
balto.
Nupieškite mano skausmą!
Nupieškite mano rytojų!
Iš naujo.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Ryškiau! Dar!
Dar daugiau
šviesos. Laukiu, bet
Vis tiek nepakankamai.
Iš pradžių –
tik kertelė
vėliau...
Kaskart daugiau ir
daugiau prietemos,
kol visiškai tamsu.
Nerandu jungtuko.
Tamsu.
Gal perdegė lemputė?
Vis dar tamsu
.....
Ir diena.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Aš VAN GOGAS!
Nusipjausiu ausis.
Užtat nieko negirdėsiu.
Gerai.
Aš šuo –
Dantimis įsisiurbsiu
į paštininko koją!
Dar geriau.
Išprotėjėlis
aš paštininkas
su žyme ant kojos.
Iš viso puiku.
Keleivis.
Balto, šalto traukinio
vagonuose.
„Merde“.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Kalnuotas kelias
užtrauktuku žemyn.
Veidrodis išdavikas –
eilinį kartą ne draugas.
Ledas ne šviežias,
o sniegas – ne baltas.
Girdžiu, bet nieko
nedarau.
Ir nedarysiu.
Tegul.
Pasikloju lova,
kad sugrįžus būtų
kur padėt ir vėl
skaudančią galvą.
Be žodžių.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Nusususi senė,
grublėtom rankom,
pasiėmė dienos
duoklę.
Paskutinė vakarienė
prieš kelionę.
Žodis sustingo jos
sausose lūpose.
Ir tąnakt lelijomis
snigo
mano
mieste.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Vinys sumigo
tąkart į žemę.
Pasibeldė „fifos“
Į pragaro duris.
Žemyn galvomis
sliekai iriasi
aukštyn.
Į dangų, į debesis.
Pro vinis
plaukė upė
mylinčių širdžių.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Nakties šešėliu
atsliūkino naujas pasaulis.
Šiąnakt būsiu tamsa
tavo akyse.
Baimė, tūnanti tavyje,
su kuria užmiegi,
kalbėdamas malda
prieš miegą.
Šiąnakt aš buvau
mirtis
paukščių sparnuose.
Ir rytoj snigs
skausmo pūkais
ant mano ir tavo
veido.
Vakar.
Šiandien.
Rytoj.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Išgarinkit tvaiką,
slypintį juodoj ertmėj.
Išjunkit motorą,
sustabdykit gyvybę
vienos dienos,
šviesą.
Sudeginkit pernykščius
lapus ąžuolų.
Brolau, pažadinki
aistrą gyventi naujai
žemės dvasiai –
Tėvynei.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Tušinuku
užrašė
naktis savo
juodą poemą
vėlėms,
man.
Tušinuku.
Ir tik tai tušinuku.
Kad neišnyktų
eilės,
juodos varnos.
Tušinuku –
Kraujo lašais.
Paleisk.

Vilma Magelinskaitė

* * *

Šalto dušo
likučiai
varva plieno
ašmenimis.
Neverkit, draugai,
šiandien
šviesą keisim
tamsa, o
tamsą – šviesa.
Šiandien pažaisim
mirtį
su šachmatais.
Šachas
Ir
Matas.
.....

Vilma Magelinskaitė

* * *

Plaštakė kėlėsi.
Kėlė, skleidė sparnus.
Tačiau.
Neišskrido.
Pasiliko čia.
Tamsioj,
pelėsiu persigėrusioj
kertėj.
Namuose?
Tik dar vienoj
Liūdesio irštvoj.

Vilma Magelinskaitė

Norėčiau iš tikrųjų tuo tikėti. Norėčiau ištarti tuos žodžius: „Nesitikėjau! Nemaniau, kad taip gali būti!“, Nors giliai širdyje visą laiką to ir tetrokštu. Noriu taip pasakyti, apsimesti, kad tai tikrai buvo staigmena. O tiesą pasakius – tai lauktas trokštas dalykas (bet tai tik tarp mūsų). Tšš... tyliau! Kad niekas neišgirstų! Atsargiau, aš truputėlį baiminuosi, kad būsiu demaskuota. Bet tu nebijok! Aš tavim pasitikiu. Žinau – išduosi.

Prisimeni, kai kartu rymojom ant pasaulio krašto? Kai tu paslėpei nuo piktų veidų? Kai aš tau vaidinau tragikomediją iš sudegusio teatro? Prisimeni, kai užmigdydavai mane savo glėby, apsupdavai, paglostydavai akis? Ar prisimeni?

Žinau, kad mes dar žaisim žvaigždžių karą ir šachmatais. Žinau ir tai, kad kada nors tikrai ištarsiu tuos žodžius. Galbūt dar ne dabar. Gal rytoj, poryt... o gal ir po metų, bet ištarsiu. Ir tu būsi šalia. Išgirsi, pajusi, kaip širdies dūžiai dažnėja, o siela šokinėja, skrajoja iš džiaugsmo! Tu būsi šalia. Šypsosies man. O aš tikrai nieko nebijosiu, nes tu drauge! Mano naktie...

Vilma Magelinskaitė

Kas mūsų laukia rytoj? Gal sniegu apibarstyta, kaip cukraus pudra apibarstytas tortas, žemė? O gal tik vėl klampi masė – šlapia, purvina, šaldanti kojas? Ironiška. Ir absurdiška. Kodėl mes laukiam balto rytojaus, baltos dienos? Juk ji šaldo.

Nesuprasti žmonės keliauja apsnigtomis miesto gatvėmis. Keista. Jie linksmi. Šnekasi. Juokiasi. Myli. Kas bebūtų – jie tokie!

Tolumoje – vaikų klegesys. Jie žaidžia baltą, vaikišką karą. Pamišę visus, dar visai mažičius rūpesčius, jie paskendę, išnykę baltame fone, žaidžia kapitonais ir generolais. Staiga išnyksta daugybė pilių, daugybė tvirtovių. Viena iš jų – maniškė.

Ir vis dėlto – man patinka Kalėdos.